

absolut ikke ønsker at beskytte. Det blev allerede ved første Behandling her stærkt fremhævet, at de Bestemmelser om Erstatning i de yderste Konsekvenser, som man ønskede indført, kun skulde komme Ejere, der har handlet i god Tro, og følgelig ikke Folk, som i Spekulationsøjemed i Forventning om Grundens stigende Værdi køber Ejendomme, til gode. Det har vist sig, at man i Udvalget let kunde opnaa Enighed om at betragte den 9. November i Aar som en Dato, der passende kunde betegne det Tidspunkt, efter hvilket man ikke mere kunde være i god Tro. Paa den Dag forelagde Indenrigsministeren Forslaget om, at Opsigelser af Huslejligheder kun skulde være gyldige, naar de godkendtes af et Nævn, og Husejerne har efter Udvalgets Mening ved dette Forslag faaet en Advis om, at det offentlige følte sig forpligtet til at beskytte Lejerne, og dermed Advis om, at der kunde ventes indgaaende Foranstaltninger i saa Henseende. Men der er endnu et Forhold, der i denne Forbindelse maa tages under Overvejelse, nemlig dette, at Retten til at faa Erstatning for Rentetab ikke bør omfatte Personer, som forlængst har købt Ejendomme i rent Spekulationsøjemed ud fra den Forudsætning, at naar man køber en godt beliggende Ejendom og lader den ligge, paaløber der ganske vist et Rentetab ud over den Indkomst, man kan faa ved Udleje af Ejendommen, men et Tab, som man antagelig mange- fold faar dækket, naar man til sin Tid sælger Ejendommen. Det ligger i Sagens Natur, at Lovgivningsmagten ikke kan ønske, at en saadan Spekulant skal have sit Rentetab dækket, og vi har derfor søgt at udelukke noget saadant. Selvfølgelig maa her enhver Foranstaltning blive ret løs eller uklar. Der kan være Tale om, hvorvidt man skal vælge den ene eller den anden Dato som Grænse. Udvalget har samlet sig om, at Ændringsforslagets Bestemmelser ikke skal omfatte Foretagender, som var planlagte før 1. Januar eller efter 9. November 1916. Endvidere har vi som Betingelse for, at denne Erstatningspligt kommer til Anvendelse, foreslaaet, at der skal være foretaget paaviselige Dispositioner til Nedrivningens Foretagelse allerede før 9. November. Endelig ligger det i Sagens Natur, at Rentegodtgørelsen skal bortfalde, saa snart Forbudet efter denne Lov bortfalder.

Jeg haaber hermed at have redegjort for Betydningen af de af Udvalget stillede Ændringsforslag, og jeg skal slutte med at bede undskyldte, hvis der i den Del af

Arbejdet, som det har paahvilet mig som Ordfører at udføre, skulde have indsnæget sig en eller anden Fejl eller lignende. Det hele Arbejde har været saa forceret, at noget saadant neppe har kunnet undgaaes helt. En og anden vil maaske tænke, at det ikke er paa sin Plads, at Udvalget foretager et saa forceret Arbejde, og jeg skal derfor gentage, at de Oplysninger, der har foreligget for Udvalget, har været af en saa alvorlig Natur, at ingen har turdet tage Ansvar for at forsinke det foreliggende Lovforslags Gennemførelse.

Med disse Ord skal jeg anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i dette høje Ting.

Fraenkel: Der er fra vor Side stillet nogle Ændringsforslag, som jeg skal tillade mig at motivere.

Det første — Nr. 1 — gaar ud paa en Ændring i Lovforslagets § 1. Paragraffen lader Indenrigsministerens Beføjelse til at nægte Nedrivning udstrække sig ikke alene til Beboelsesejendomme, men til Bygninger overhovedet. Vi har ment, at dette ikke var nødvendigt, ja, at det endogsaa kunde virke skadeligt overfor en eller anden Nedrivning, der af produktive Grunde var ønskelig. Men Udvalget har altsaa ikke ment at kunne gaa med til denne Ændring.

I Ændringsforslag Nr. 3 har vi foresøgt at erstatte Indenrigsministeren som Appellinstans med et Nævn. Hvorfor man ikke har villet gaa med dertil, ser jeg ikke rigtigt, thi det maa dog, synes jeg, være indlysende for enhver med parlamentarisk Begreb, at en Appel fra den ene administrative Myndighed til den anden — og andet er det i Virkeligheden ikke, idet der er en saa nær Forbindelse mellem Kommunalbestyrelserne og Indenrigsministeriet, at de maa betragtes som to Led i samme Kæde — er uheldig, og det er vi afgjort imod. Vi ønsker Appellen lagt udenfor Administrationen. Vi anser det oven i Købet for at være et Spørgsmaal af allerstørste Betydning, at der ikke skal kunne træffes Bestemmelser med Hensyn til vigtige Sager eller endog Velfærdssager for Borgerne, uden at disse har Adgang til Appel udenfor Administrationen. Samme Motivering gælder for Ændringsforslag Nr. 4.

Endelig har jeg stillet Ændringsforslag Nr. 10. Lovforslagets § 6, Stykke 2 lyder saaledes: „Kommunen er, om for nødent, berettiget til paa Ejerens Bekostning at lade foretage de Arbejder, som e